

maal, som jeg tilstgter. — Mod Vædringsforlagene under Nr. 1 og 2 har jeg ikke Noget at indvende. Det Stykke, som er Gjenstand for Vædringsforlaget under Nr. 2, findes ikke i det oprindelige Regjeringsforslag, men er blevet indsat i det andet Thing, og jeg anser det ikke for nødvendigt, at det bibeholdes. Imod Vædringsforlagene under Nr. 7, 8 og 9 har jeg ikke Noget at indvende. Jeg udtalte allerede ved Sagens første Behandling, at det var Tanken, at Hestene skulde betales strax, naar de bleve modtagne af Krigsbestyrelsen, og jeg finder, at det er en Forbedring, der kommer ind ved Vædringsforlaget under Nr. 9, idet Bøden derefter afsættes for hver Hest, som Cieren er forpligtet til at fremskille.

Ordføreren (Holm): Jeg har naturligvis betragtet det som en Selvsølge, at den høitægtede Krigsminister vilde have nogen Betænkelse ved vore Forslag, idet han jo, før han forelagde sit Lovforslag i det andet Thing, har daaet sig en bestemt Mening om, hvad der i denne Sag var det Bedste og Nødtigste. Imidlertid er det mig hjært, at han ikke har noget Principielt at indvende mod vore Forslag, men kun nærer Frygt for, at de i enkelte Tilfælde vilde give de kommunale Myndigheder et noget for stort Raaderrum. Jeg tror dog, at denne Frygt er helt ubegrundet; thi jeg er overbevist om, at hvis nogen Kommunalbestyrelse fandt paa ikke at ville møde med Heste i et Dieblit, da Landet forbereder sig paa Krig, vilde denne Fremgangsmaade møde en saadan Foragt hos den øvrige Del af Befolkningen, at vedkommende Kommunalbestyrelse nok skulde betænke sig for at udsætte sig derfor. Jeg indrømmer, at hvis Eligt kunde tænkes, havde den høitægtede Minister Ret i, at Vædringsforlaget under Nr. 6, der giver Kommissionen Ret til i paakommende Tilfælde at udtage Hestene, under givne Omstændigheder ikke vilde kunne bringes til Udsærelse, og navnlig ikke inden de omtalte 24 Timer; men jeg tror da ogsaa, at Krigsbestyrelsen har Ret til under visse Forudsætninger selv at udtage Hestene, f. Ex. naar de fremskillede Heste ikke kan være fuldstændig betrygget. Jeg tør ogsaa sige, at Kommunalbestyrelserne aldrig vilde fremskille saadanne Heste, som der er Mulighed for at faae kasserede, idet de ellers vilde paadrage sig en berettiget Væbreidelse fra Kommunens Side. Den høitægtede Minister mente, at dersom man havde beholdt Bestemmelsen i § 8, der bemyndiger Amtmanden til i fornødent Fald at tage saadanne Forholdsregler, som anses nødvendige for Diemedets Opnaaelse, kunde han bedre have forsonet sig med vort Forslag; men jeg tilstaar, at for mig er dette et af de Punkter, jeg har havt mest Lov om at turde gaa ind paa. Ved nemlig at sammenholde § 8 med § 12, har man faaet Frygt for, at det ikke vilde vides, hvilke Regler det var, Krigsbesty-

relsen senere vilde fremkomme med. Man er gaaet ud fra den Forudsætning, at hverken Krigs- eller Indværgsministeren vilde komme med andre Regler end saadanne, der ere en ligefrem Følge af, hvad Hæren behøver i Tilfælde af Krigsberedskab, altsaa kun forde saadanne Heste og Vogne, som man har Brug for; men man har ikke turdet give Amtmanden Bemyndigelse til at tage Vædringsforholdsregler, idet man er berettiget til at gaa ud fra den Forudsætning, at Kommunalbestyrelsen, som bestaaende af patriotiske Mænd, nok til enhver Tid vil fremskille saadanne Heste, som Krigsbestyrelsen har behov. Kan imidlertid den høitægtede Krigsminister imellem anden og tredje Behandling fremskille med Vædringsforlag, som ikke forandre Principet i Udvalgets Forslag, antager jeg ikke, at Udvalget kan have Noget derimod. Man kan jo imidlertid ikke sige Noget derom, før man har set Forslagene. Som det høie Thing vil have hørt, har den ærede Minister ikke i Principet udtalt sig imod vore Forslag, og jeg haaber derfor ogsaa, at Thinget vil vedtage dem.

Krigsministeren (Saffner): Naar jeg udtalte mig for Muligheden af, at Kommunalbestyrelsen kunde undlade at fremskille brugbare Heste til rette Tid, var dette ikke begrundet i den Tanke, at de ville undlade det, fordi de ikke sølte nogen Trang til at bidrage Deres til i Hærens Dieblit at forsyne Hæren med de fornødne Heste. Jeg er fuldkommen enig med den ærede Ordfører i, at naar en Kommunalbestyrelse undlod dette i et saadant Dieblit, vilde den blive lagt almindelig for Gød; dens Færd vilde blive fuldstændigt misbilliget. Jeg skal tilføie, at dersom der kunde forudsættes at være en saadan Mand tilstede i en stor Del Kommunalbestyrelser, at de i Tilfælde af Krigsberedskab ikke vilde efterkomme den dem paahvilende Pligt, saa var Tilstanden i Landet efter min Formening af den Natur, at det var temmelig ligegyldigt, om Hestene kom tilstede eller ikke. Men hvad jeg frygter for, er, at Kommunalbestyrelserne ikke i rette Tid, i Fredens Tid, ville have deres Opmærksomhed henvendt paa Spørgsmaalets Løsning, saa at de, naar det en Gang maatte blive nødvendigt med meget kort Varsel, f. Ex. 24 Timer, at tilveiebringe Hestene, ikke vilde være istand dertil. Det er denne Betænkelse, jeg har havt for Kommunalbestyrelsernes Vedkommende, og derfor har jeg troet, at det var ret godt, om der i selve Loven stod Bestemmelser, som vare saa truende, at de kunde holde Kommunalbestyrelserne vaagne ogsaa i Fredens Tid.

Da ikke flere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag under Nr. 1 af Udvalget til § 1: